

Extremadura

Het onbekende Spanje!

Tekst en foto's: Dirk Scheper

Iedereen kent Spanje. Dat blijkt als je aan kennissen vraagt of ze wel eens in Spanje zijn geweest. De costa's of in goed Nederlands de Spaanse kusten komen daarbij veelal als enige in aanmerking. Terwijl Spanje veel meer te bieden heeft dan de zuidelijke kuststreken of bijvoorbeeld het eiland Mallorca. Andalusië als streek komt ook geregeld bovendrijven of Barcelona en Madrid als plaatsen. Dan houdt het toch wel op.

Zoals in veel toeristische landen, zelfs in de buurt van de meest toeristische oorden, zijn interessante, mooie en authentieke plaatsen en gebieden te vinden. In Spanje is een aantal provincies minder bekend en soms zelfs onbekend. Minder bekend is bijvoorbeeld Baskenland, een groene deelstaat in het noordwesten van Spanje. Vrijwel onbekend is ook Extremadura. Een provincie die in mijn hart ligt besloten sinds ik hier enkele dagen kon en mocht vertoeven. Hoewel het de bedoeling was om enkele dagen te gaan sportvissen in deze waterrijke deelstaat, bleek het te gaan om een uniek landschap met bergen, water, steppen en prachtige kleine authentieke plaatsjes. Het aangename klimaat, ik ben hier begin oktober, was verrassend en op navraag blijkt hier een Middellands zeeklimaat te heersen met zowel land- als zee-invloeden. Naast de twee belangrijke rivieren, de Taag en de Guadiana, zijn er de uitgestrekte stuwmeren met, voor mij althans, prachtig helder water waar van het schouwspel van de aanwezige vissoorten kan worden genoten. Vissen als barbeel, karper, snoek, black bass (grootmuil baars) en forel vormen fantastische vissen voor de sportvisser.

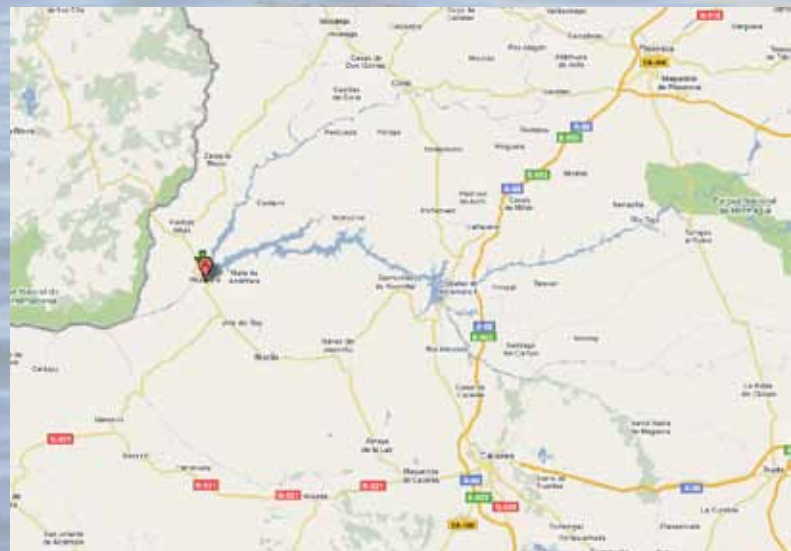
Wetenswaardig

Extremadura is een zogenoemde deelstaat dat in het westen aan Portugal grenst en in het midden van Spanje is te vinden. Het ligt ten noorden van Andalusië en ten zuiden van de deelstaat Castilla y León. Het is de op vier na grootste deelstaat van Spanje en wordt verdeeld in twee provincies: Cáceres en Badajoz met als hoofdstad Mérida. Sinds 1983 is de deelstaat autonoom met een eigen wetgevend orgaan, de assemblee en een eigen president. Het behoort tot één van de dunbevolktste

gebieden met slechts 27 inwoners per vierkante kilometer. De naam Extramedura is afkomstig van 'extremo', waarmee de grensgebieden werden aangegeven die het toneel waren van de ruim acht eeuwen durende strijd tussen Christenen en Moren. Er bevinden zich vele bezienswaardigheden, waaronder de grotten van Maltravieso, Monfrangüe en Alange. Niet te vergeten de prehistorische dorpen en de hunnebedden in Valencia de Alcántara en in Lácara. Hoewel ik denk Andalusië te kennen en waardeer, denk ik dat zich hier een niet onbelangrijk artistiek erfgoed bevindt. Kijkend naar de reuzenstenen in Valencia de Alcántara en die in de vallei van de Guadiana overvalt mij het gevoel van emotie. Emotie, omdat ik dit niet had verwacht dit onder ogen te krijgen. Als ik dan de rotsschilderingen in de grot van Maltravieso in Cáceres bewonder begrijp ik waarom delen in dit gebied tot Werelderfgoed is benoemd. Neem Mérida met het Romeinse theater en de tempel van Diana, vergeet niet te kijken naar de brug van Alcántara en de poort van Cáparra. De ruïnes uit de Westgotische periode en de door de Arabieren achtergelaten bouwwerken spreken tot de verbeelding.

Natuur

In Extremadura zijn 54 natuurgebieden te vinden. Gebieden die volgens kenners tot de meest interessantste en grootste natuurgebieden van Europa behoren. De beide genoemde rivieren Taag en Guadiana stromen door dit natuurschoon en zorgen voor een vochtiger en groener gebied dan je mag verwachten. Ik mag niet vergeten de steppen





te noemen, want al wordt het landschap doorkruist door verschillende bergketens en de genoemde rivieren, de steppen behoren tot een van de vele uiteenlopende kenmerken van deze deelstaat. Tot begin juli is deze streek groen, waarna de zomer zijn werk doet. Dat is te zien op het moment dat ik hier vertoefde: de steppen zien er verdroogd uit. Toch zijn er overal kleinere en grotere meren te vinden, gevoed door, en nu ik er ben, vaak droge rivierbeddingen. Desondanks blijken er ook waterlopen te zijn waar nog water door stroomt. Dit naast de vele min of meer droge beddingen die momenteel zichtbaar zijn, wordt duidelijk dat in de natte periode, die begint eind november tot eind mei, het landschap aanzienlijk veranderd. De bruggen over deze waterbeddingen tonen het geweld van het dan stromende water. Een aantal van deze beddingen heb ik gevolgd en ontdekte toch kleine waterlopen met poelen, waarin zich ook nog enkele vissen lieten zien. Extremadura is dan ook niet voor niets de grootste leverancier van zoetwater: 60%

van het drinkwater in Spanje is afkomstig uit deze deelstaat. Interessant is dat het water overal zonder probleem kan worden gedronken: uit de kraan of uit de verschillende kraantjes in de openbare ruimte. Niet onvermeld mogen de uitgestrekte bossen blijven, met als meest interessante de nationale parken Monfragüe en Cornalvo. Hier bevinden zich aasgieren, ooievaars, waaronder de zeldzame zwarte ooievaar, koningsarend en de passagiersvalk, naast vossen, wilde katten, dassen, otters en de nog aanwezige lynxen. Verschillende van de genoemde dieren heb ik ook daadwerkelijk mogen aanschouwen. De nieuwsgierigheid van deze wilde dieren, sprak boekdelen en onderstreepte mijn visie dat de natuur iets prachtigs is, als je het kunt zien. Dat ik deze dieren heb kunnen zien, waaronder de wolf, vos en de vale gier, heeft onder meer te maken met de minimale druk van mensen in deze omgeving. Bedenk dat op een oppervlakte groter dan Nederland niet meer dan 1 miljoen mensen wonen! Terwijl ik in een van de stuwmeren aan het

vissen was, liepen daar op enkele meters afstand vossen langs die mij nieuwsgierig aanstaarden. De aasgieren die, terwijl ik aan de oever zat te lunchen, boven mijn hoofd kwamen gegleden, gaven een wat surrealistisch beeld. Terwijl ze langzaam lager kwamen vliegen zie je pas wat een prachtige vogels het zijn. Een moment verwacht je dat ze naast je komen zitten om een onvergetelijk moment te creëren. Er valt niets te halen, dus langzaam stijgen ze weer op om hun ronde op zoek naar aas te vervolgen.

Merendistrict

De in de genoemde rivieren (met de Spaanse benamingen de Salor, de Almonte, Guadiana en de Tago) aangelegde stuwmeren hebben een eigen ecologisch systeem voortgebracht, met de eerder genoemde vissen als kern van mijn bezoek aan dit gebied. Ik heb het al eerder aangegeven, maar het gebied is adembenemend: als je er oog voor hebt. Dat laatste is waarschijnlijk het belangrijkste. Ook (vlieg)vissers vergeten wel eens dat de natuur om ons heen interessant is. Zelfs in Nederland. En binnen Europa, dus niet alleen in verre oorden buiten Europa, is de natuur gevarieerd, interessant en



van het zogenoemde Merendistrict. Ik noem dan Embalse Garcia de Sola (3550 hectare), de Cijara (6500 hectare) en de Embalse de Zuja. Uiteraard niet te vergeten het Alcantara meer, waar ik zelf een dag op heb gevisst. Het zijn stuwmeren die in de jaren 60 van de vorige eeuw door de Spaanse regering zijn geïnitieerd om niet alleen over voldoende zoetwater voor de daarop volgende decennia te kunnen beschikken, maar ook om te kunnen voldoen aan de groeiende behoefte aan elektriciteit. De meren en het omringende gebied hebben zich de afgelopen vijftig jaar aangepast aan de veranderde omstandigheden met als resultaat een ecologisch systeem dat in evenwicht is. Het feit dat naar verhouding hier weinig mensen wonen, maakt het gebied alleen daardoor al interessanter: weinig menselijke invloeden betekent dat de natuur haar gang kan gaan. Het zijn niet alleen de genoemde en niet benoemde stuwmeren die het voor de (vlieg)visser interessant maakt om er te komen. Ook de genoemde grote rivieren en vooral de kleinere rivieren vormen ideale (vlieg)visplekken. Het blijkt dat voor de vliegvisser vooral de oevers van de stuwmeren en de rivieren van groot belang zijn. Een voorzichtige en rustige benadering van de vissen is hierbij van groot belang. De vissen zijn schuw, schuwer dan je verwacht als je al enkele bijzondere diersoorten heb mogen ontmoeten. Dieren die nieuwsgierig zijn, maar wel op een redelijke afstand blijven.



uitdagend. Uitdagend omdat er zo veel valt te doen, te beleven, te zien, te voelen en te ruiken. Neem nu alleen maar de genoemde stuwmeren in Spanje en de omgeving. Deze stuwmeren behoren tot de grootste van Europa en als je, zoals ik met een boot enkele van deze meren hebt verkend en bevist, ervaar je pas hoe uitgestrekt dit gebied is.

Deze stuwmeren maken deel uit van een beschermd ecologisch systeem. Neem bijvoorbeeld het Orellana meer, een gebied met een oppervlakte van 5000 hectare waar zich een vogelreservaat bevindt. Groter dan het Orellana meer is Embalse de la Serena (13.000 hectare). Enkele andere stuwmeren mogen ook even genoemd worden als deel uitmakend

Vissen op de stuwmeren

Op de stuwmeren is het interessant om vanuit de boot met de vlieghengel de oevers af te vissen. Vaak zijn het steile oevers, met stukken beloophbare zandoevers tussen door. Het blijkt dat vooral, zoals ook wel te verwachten viel, de inhammen veel vis bevatten. Het rustig invaren van deze inhammen, de boten hebben allemaal een elektromotor waarmee ze langzaam en rustig langs de oever varen, is essentieel. Het levert spectaculaire gezichten op.



Dit lijkt het meest op de ploppers, pluggen en andere visattributen voor de spinhengel. De hengel waarmee vrijwel iedereen hier blijkt te vissen, ook de toeristen. Het vliegvisseren is namelijk vrijwel onbekend. Ik werd dan ook met een wat meewarige blik door de gids aangekeken.

Dat ze wel wat gewend

Aan de ene kant een steile rotsformatie en aan de andere kant een aflopende oever. Terwijl wij aan het vissen zijn, hoor en zie je overal om je heen verschillende soorten vissen uit het water springen. Het is vaak frustrerend als je dat hoort en je probeert gelijktijdig een vis te verschalken. De uit het water opspringende vissen zijn vooral barbeel, karper en de black bass. Na een dag vissen op de meren, weet je welke vis er achter, naast en voor de boot uit het water omhoog komt. Het staartgeluid – of moet ik zeggen de plons en het bijbehorende gespetter en kabaal - dat deze vissen maakt, blijkt namelijk uniek voor elk van deze vissen te zijn.

Na dat we een half uurtje op vol vermogen van de 12 pk motor hadden gevaren, werd de motor stilgelegd en ging de elektromotor aan. Het vissen kon beginnen! De gids raadde aan om streamers te vissen. Hij wees er een aantal aan die het waarschijnlijk wel zouden doen. Waarom streamers?

waren, bleek in de loop van de tijd dat wij samen

doorbrachten op de verschillende stuwmeren. Eén van de gidsen had, vertelde hij tijdens de gezamenlijke lunchpauze, wel eens gezien dat er een vliegvisser langs de oever liep, maar daar hield al snel de informatie mee op.

Het was met andere woorden zelf zoeken, testen, proberen en kijken welke insecten er in de omgeving zichtbaar waren en waar de vis op aasde, zowel

langs de oevers als op het water zelf. Zoals altijd volg ik in eerste instantie de aanwijzingen van de gids. Het resultaat was dat ik met startte met een te lichte streamer, geen enkele reactie van ongeacht welke vis dan ook. Na een half uurtje schakelde ik over op een zwaardere streamer. Ook deze bleek niets op te leveren. Na enige uren geëxperimenteer, bleek dat een zware, niet al te grote streamer waarin fluorescerend en glittermateriaal was verwerkt enige reactie te weeg te brengen. We zagen black bass er achter aan gaan, maar pakken deden ze de streamer niet. Ongeacht welke actie de streamer meekreeg: het resultaat bleef hetzelfde. Namelijk geen vis. Wel





bleek na verloop van tijd dat niet alleen de black bass interesse toonde, maar ook de barbeel.

Verslachte aandacht en lekker eten

Ondertussen, de aandacht nam voor het vissen wat af, lette ik meer op de vliegende insecten in en om ons heen. Het meest opvallende bleek een rode (heide)libelle te zijn. En aan de oevers waren voornamelijk sprinkhanen en uiteenlopende kevers te zien en te vinden. Ook andere insecten, waaronder muggen en mieren vond ik op mijn zoektocht.

Een zoektocht die ik na de gezamenlijke lunch, bestaande uit tortilla's, enkele plaatselijke stukken worst en kaas, inclusief stokbrood en grote Italiaanse bollen nuttigden, ondernam. Uiteraard weggespoeld met een heerlijke,



lokale rode wijn. De kaas bestond uit verschillende soorten geitenkaas, die de lokale bevolking maakt en de gidsen bij zich hadden. Bij de stukken worst denken we meestal vaak aan de droge Spaanse worst chorizo. Er zijn echter meer soorten, waarbij onder andere de minder bekende typische plaatselijke kruiden zoals

knoflook en rode peper van Spaanse afkomst in worden toegepast. Heerlijke worst met een prachtige smaak, waarbij de rode wijn volledig tot zijn recht kwam. Niet te vergeten de pata negra-ham van het ibéricovarken, die eveneens tijdens de lunch werd geserveerd, streelde mijn tong. De zwarte, ibéricovarkens zijn scharrelvarkens, bekend van de eerder genoemde pata negra-ham. Als afstammeling van het mediterrane everzwijn leven deze Iberische varkens langs de Portugese grens en vormt het een belangrijke bron van inkomsten voor de bewoners uit de Extremadura. In dit ecosysteem is er een natuurlijk evenwicht tussen bossen, weiden en vee. De zwarte varkens voeden zich à volonté met eikels van de talrijke kurk- en steeneiken op het domein. Het resultaat is aromatisch en fijn gemarmerd vlees. Het zal duidelijk zijn dat naast het vissen, ook koken tot één van mijn hobby's behoort. Een heel interessante worst die ik moest proeven, was de Chorizo rojo ibérico de jabugo. Het gaat hierbij om een salamiachtige droogworst die men van puur ibéricovlees maakt. Gekruid met paprika en chili's ontstaat er een pikante worst van de beste kwaliteit. Een genoeg voor het gehemelte, uiteraard in combinatie met de rode wijn.

Droge vlieg

Terug naar het vissen, even de heerlijke spijzen vergeten en terugkeren naar de 'harde, rauwe werkelijkheid' die vissen heet. Het is zaak om vooral rust te bewaren. Als je de vis ziet grazen aan de oever op insecten, heb je slechts één kans om deze





door de poel getrokken. Na enkele rukjes kwam uit het niets een donkere schaduw door het heldere water naar boven geschoten. Een barbeel kon zich het streamer hapje niet laten ontgaan. Het gevecht begon. De vis trachtte van de haak los te komen, kwam uit het water gesprongen en trok de lijn ver de diepte in. De jankende spoel zorgde voor een angstaanjagend, zij het zacht, geluid tussen de rotswanden en over het water. De lijn strak houdend en met de hengel om de boot heen draaiend, zorgdragend dat de lijn niet in de motor terecht kwam, parelde het zweet langs Paul's voorhoofd. Na

een kleine tien minuten, werd de barbeel aan boord gebracht: ruim zeven pond. De dag werd goed en mooi afgesloten. De foto's geven het gevecht weer

vis te verschalken. Een goede werptechniek blijkt goud op te leveren. Ik ben zelf regelmatig uit de boot gestapt om een stuk langs de oever te lopen. In het heldere water zie je de vis azen of lekker lui in het zonnetje liggen. Bijna kruipend en op je hurken de lijn strekken en langs de oever de vlieg plaatsen, maakt het vliegvissen tot een jachtpartij, waarbij de vis de meeste kans heeft om te winnen. Na de voornoemde lunch besloot ik tegen het advies van de gids in met een droge vlieg te vissen. De onderlijn werd ingekort tot ruim twee meter met aan het tip uiteinde een stuk met een dikte van 15/00. De eerste vlieg was een sedge op haakje 12. Een vrij grote vlieg waarbij al snel bleek dat er best belangstelling voor bestond aan de kant van de vis. Weliswaar niet spectaculair. Maar ik wist hiermee wel vier black bass vissen aan de haak te krijgen. De eerste bleek werkelijk een 'kanjer' te zijn: 14 cm, zoals op de foto is te zien. Ik moet bekennen dat dit in een tijdbestek was van ruim drie uur vissen. Deze heldhaftige vis was het waard om te worden vereeuwigd, uiteraard met de lachende en ook wel opgeluchte vliegvisser er bij ter illustratie. Aan het einde van de dag, werd ter afsluiting toch nog een verzwaarde, vrijwel witte streamer op haak maatje 10 ter water gelaten. Tegen de steile rotsen aan. Als afsluiting wilden we namelijk nog één worp doen. Het betrof een kleine, diepe kom tussen de rotsen, die wij alsnog even wilde afvissen. Al was het maar dat de kom zo klein was dat alleen een goede worp het toeliet. Terwijl de streamer op een stuk rots werd geplaatst, werd hij vervolgens langzaam de kom ingetrokken. Nadat de streamer met het water in aanraking kwam, lieten we hem eerst even wat zinken en werd hij vervolgens met kleine rukjes



met het uiteindelijke resultaat: de eerste barbeel die wij in Extremadura wisten te vangen.

Droge vlieg 2

De volgende morgen waren we al weer vroeg op pad. Het beloofde een prachtige dag te worden. Terwijl de zon opkwam, sprongen de vissen uit het water en deed ons vissershart sneller kloppen. Nog even voordat we de boot ingingen, toch nog even de lijnen gestrekt om te trachten vanaf de rotsen een vis aan de vlieg te krijgen. Hoewel voldoende gespetter en klappen om de vlieg heen, bleken ook nu weer dat we waarschijnlijk de verkeerde vlieg gekozen hebben. Het had geen zin, dus maar de boot ingestapt en met de gids naar een betere plek varen. Na circa 20 minuten varen, kwamen we, genietend van de



nog geen vis gezien. Zowel letterlijk als figuurlijk. In overleg met de gids besloten we naar een andere plek te varen, waarbij zowel Paul als ik de voorkeur had voor een zonnige oever waar de wind op stond. De gids wist wat we wilden. Al daar aangekomen, zagen we al snel de eerste vissen azen. Ondanks enkele spectaculaire aanbeten, wisten we geen van beiden een vis binnen te halen. Ik besloot te kiezen voor een andere vlieg: de vliegende mier. Deze keuze was niet uit het niets gegrepen. Ik had de vorige avond met een van de gidsen gesproken over de verschillende droge vliegen die ik had getest en welke vliegen een reactie bij de vis te weeg brachten, zonder dat de vlieg – uitzonderingen daargelaten – werd gepakt. Een vriend hield zich bezig met vliegvisserij en de gids zou informeren naar zijn bevindingen. Deze ochtend kwam hij naar mij toe en toonde enkele vliegen die volgens zijn vriend de kans op vis zou doen toenemen. Hij toonde onder andere een Henry's Lake Leech in een felle rode kleur en wat langere haren voor de body, een Red Woolly Worm (je hebt van deze kunstvlieg vele variaties) en een versie van

omgeving vanuit de boot, aan op de plek waar het beter zou moeten gaan. Beter dan gisteren, waar Paul en ik in totaal vijf vissen hadden gevangen. Ons motto: onbekend maakt onbemind, namen we allebei weer verschillende vliegen. Na een uur al varende langs de oevers en rotspartijen, in inhammen en poelen gevist te hebben hadden we



de mier. Ik had weliswaar enkele mieren in mijn assortiment zitten, maar op een haakje 18. De door hem getoonde mier had een haakmaat 14 en zag er goed uit. Hij gaf mij van alle drie genoemde vliegen er enkele mee en zei dat ik het gewoon maar eens moest proberen. Zo gezegd zo gedaan. Verandering van spijs doet eten, is mijn motto. De eerste beide vliegen na de positieve ervaringen met de sedge, lieten geen enkele reactie zien aan de kant van de vis. Dus nu dan



de mier, waarop ik al zinspeelde. Paul en ik zagen enkele mooie vissen azen tegen de oever aan. De mier werd snel vlak voor de neus van een duidelijk zichtbare barbeel geplaatst, echter zonder enig resultaat. Na enkele worpen, waarbij bleek dat de meeste interesse werd getoond als de vlieg een metertje voor de vis werd geplaatst en deze vooral rustig met de wind richting vis te laten drijven, onder het geven van een enkel een kort tikje, bleek een kleine black bass met een enorme sprong uit het water zich op de mier te storten. Op deze wijze wisten wij wel enkele spectaculaire aanbeten te krijgen, maar vangen bleek toch lastiger. Ik sloeg te vroeg aan, ik wachtte te lang en alle fouten die een vliegvisser kan maken tijdens het vissen, werden gemaakt. Uiteindelijk bleek een fraaie barbeel de mier niet te kunnen weerstaan. Langzaam zwom hij op de mier toe. Met een tuitende bek, nam hij voorzichtig de mier. De adrenaline sloeg toe. Wacht, sla, tel tot drie en allerlei gedachten gingen binnen een fractie van een seconde door mijn hoofd. Ik liet de vis rustig de mier pakken en op het moment

dat hij zich omdraaide om weg te zwemmen, sloeg ik rustig aan. Het resultaat na een 'gevecht' van zeker tien minuten een mooie barbeel aan een 15/00 lijn. De vis was goed gehaakt in zijn lip en na een fotosessie werd hij weer vrijgelaten.

Beste periode

Opgelucht dat zowel Paul als ik een barbeel had gevangen tijdens onze twee dagen durende vistrip en daarnaast enkele black bass-en had weten te bemachtigen gingen we richting hotel. Onze ervaringen waren positief. Hoewel het aantal gevangen vissen misschien niet helemaal onze verwachtingen waar maakt, waren wij beiden er van overtuigd dat wij nog eens wilden terugkeren naar deze prachtige streek met de vele rivieren en meren. De gidsen lieten weten dat voor de grote black bass de maanden maart en april de beste waren. Daarna werd het minder. Ook is nog gesproken over de snoek. Het afgelopen jaar was er op de meren slechts enkele, zij het wel grote snoeken gevangen. Zelf heb ik enkele fraaie snoeken zien liggen bij de Romeinse brug in het water van de rivier zelf. Paul en ik hadden te weinig tijd om ook de rivier te verkennen, maar dat gaan we zeker een volgende keer doen.

Visvergunningen

Aan te raden is om ter plaatse een visvergunning te kopen. Meestal verkrijgbaar in de plaatselijke bar. Een visvergunning is voor vrijwel alle wateren in de





vliegvisser die het afgelopen jaar is geïntroduceerd.

Tot slot

Extremadura is een prachtig gebied. Een ideaal gebied voor de vliegvisser die wil experimenteren op paden die nauwelijks zijn betreden. De visstand is goed, het water is helder en schoon. Een groot aantal vissoorten is te vangen, zelfs aal. Hoewel deze met de vlieghengel niet in aanmerking komt. Er wordt volgens de plaatselijke gidsen op de stuwmeren veel met de spinhengel gevist. Wij waren dan ook de uitzondering met de vlieghengel. Extremadura

omgeving geldig. Wij zijn erg weinig vissers tegen gekomen. De enorme uitgestrektheid van het land, de vele meren en rivieren betekent dat er ruimte genoeg is. Vooral in de rivieren worden op de vlieghengel forel, baars en snoek gevangen. Daar waar de rivier het stuwmeer inloopt blijkt visrijk te zijn. Ik heb foto's van prachtige forellen en snoeken gezien. Niet te vergeten van de foto's van karpers en meervallen. De grootste meerval die afgelopen jaar is gevangen in een van de stuwmeren had een lengte van bijna drie meter en karpers van meer dan 40 pond blijken geen uitzondering te vormen. De mooiste snoeken



bestaat uit duizenden kilometers rivieroever en een groot aantal van Europa's grootste kunstmatige meren. Rivieren en (stuw)meren, waarin zoals eerder gememoreerd uiteenlopende vissoorten zijn te vinden. Zelf denk ik dat ik de volgende keer langer ga en ook ga vissen op de rivieren de Guadiana en Tajo, evenals hun zijrivieren. Het is duidelijk dat ik heb genoten van mijn uitstapje naar Extremadura. En dat niet alleen om te vissen!

werden gevangen in de maanden oktober tot april, terwijl de beste maanden voor de karper loopt van februari tot eind april. Als je als vliegvisser op de black bass gaat, ga dan vooral de ondiepe stukken water af langs de oevers van de stuwmeren met een wobbler. Volgens insiders die ik daar heb gesproken is dat een van de meest spectaculaire vormen van

